

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΙΔ'

Συνδρομή ἑτησίαι· Ἐν Ἑλλάδι: φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους· καὶ εἶναι ἑτήσιαι. — Γραφεῖον τῆς Διευθυνσεως· Ὀδὸς Ἀγγελοῦρου.

31 Ὀκτωβρίου 1882

ΤΟ ΑΚΟΥΣΙΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Συνέχεια ἰδί σελ. 672

Κ'

Νέον ταξείδιον

Ὁ Πινσὼν καὶ ὁ Ζωηρὸς διηυθύνθησαν πρὸς τὴν παραλίαν βρῖθουσαν ἐμπόρων τῆς Βέρα-Κροῦζ καὶ ὀνηρῶν. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν λέμβος πεπληρωμένη ἐκ δερματίνων σάκκων περιεχόντων τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τὰς ἐφημερίδας τῆς Εὐρώπης προσήγγισεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ λιμένος, οἱ ἄγγλοι δὲ ἀξιωματικοὶ ἐν σολῇ συνώδυσαν τοὺς φκελλοὺς μέχρι τοῦ Προξενείου των. Ὁ Πινσὼν ἔμαθε τότε ὅτι τὸ ἀτμοπλοῖον βραδύναν ἐπὶ τεσσαράκοντα ὁκτῶ ὥρας, λίαν πιθανῶς ἢ ἀνεχώρει τὴν ἰδίαν ἡμέραν. Ὁ μηχανικὸς ἐδραμεν εἰς τὸ πρακτορεῖον τῆς ἀτμοπλοικῆς ἐταιρίας ὅπως φροντίσῃ περὶ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Ζωηροῦ. Ὁ πράκτωρ ὠμίλει τὴν γαλλικὴν καὶ ἀφοῦ ἐχάραξε γριφωδῶς τὰ ὀνόματα τῶν δύο ἐπιβατῶν ἐπὶ ροδοχρόου χαρτοῦ, παρουσίασε τὰ εἰσιτήρια πρὸς αὐτὸν λέγων.

— Θὰ πληρώσῃτε δύο χιλιάδας τριακόσια εἴκοσι φράγκα.

Ὁ Πινσὼν ἀνεσκίρτησε καὶ ὠχρίασεν. Ἐξέβηκε τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὸ βαλάντιον καὶ ἤρξατο ἀριθμῶν πυρεσθῶς τὸ περιεχόμενον ἐν αὐτοῖς ποσόν. Ἀφοῦ ἐφιλονεύησεν ἐπὶ τοῦ *Karada* δὲν ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ τὸν φίλον του νὰ πληρώσῃ ὀλόκληρον τὴν δι' αὐτὸν ναῦλον, διότι αὐτὸς μὲν ἐπέστρεφεν εἰς Εὐρώπην, ὁ δὲ Βοαζολῆς, ἂν δὲν εὕρισκεν ἀμέσως ἐπασχόλικιν ἐκεῖ ὅπου μετέβαινε, θὰ εἶχεν ἀνάγκην τοῦ μικροῦ αὐτοῦ κεφαλαίου. Καταλείπων τὸν *Φούλτωρα*, ὅπου ἐφιλοξενήθη δωρεὰν ἐπὶ ἓνα μῆνα, ὁ Πινσὼν ἐνόμισε καθῆκον νὰ φανῇ γενναιοδωρὸς πρὸς τοὺς ὑπηρέτας τοῦ ἀτμοπλοίου. Τῷ ἀπέμεινον λοιπὸν ἐν τέλει περὶ πού τετρακόσια φράγκα, ἐξ ὧν πάλιν ὄφειλε νὰ πληρώσῃ τὰ ἐν τῷ *Ξενοδοχείῳ τῶν Ἐμπόρων* ἐξοδα, ἀνερχόμενα εἰς τριάκοντα φράγκα καθ' ἑκάστην.

— Κύριε, εἶπεν ὁ μηχανικὸς πρὸς τὸν πράκτορα, ἐπεθύμουν νὰ πληρώσω τὸν ναῦλον ἐμοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ παιδίου ὅταν φθάσωμεν εἰς Σούθαμπτον· εἶνε τοῦτο δυνατόν;

— Βέβαια, ἀπήντησεν ὁ πράκτωρ, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως πάντοτε ὅτι ἡ ἀποσκευὴ σας ἢ αἱ πραγματεῖαι τὰς ὁποίας θὰ ἐπιβιβάσῃτε νὰ ἔχουν ἀξίαν δύο χιλιάδων τριακοσίων εἴκοσι φράγκων.

Μαργαρίται ἰδρωτὸς ψυχροῦ ἐφάνησαν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Πινσὼν. Τὰ τέσσαρά του υποκάμισα καὶ τὰ τοῦ Ζωηροῦ δὲν εἶχον βεβαίως τὸ εὐτύχημα ν' ἀξίζωσιν δύο χιλιάδας τριακόσια εἴκοσι φράγκα. Ὁ μηχανικὸς τότε διὰ τοῦ παθητικώτερου ὕφους ἐπεχείρησε ν' ἀρχίσῃ τὴν διήγησιν τῶν δυστυχιῶν του.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, εἶπεν ὁ πράκτωρ· πρέπει νὰ θέσω εἰς τάξιν τὰ ἔγγραφα τοῦ ἀτμοπλοίου ὅπερ ἀποπλέει τὴν τετάρτην ὥραν, καὶ ἐννοεῖτε ὅτι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σὰς ἀκούσω. Πληρώσατέ μου, ἂν ἀγαπάτε δύο χιλιάδας τριακόσια εἴκοσι φράγκα· τὰ λεπτὰ σας τὰ χαρίζω.

— Ἀλλὰ ἐγὼ καὶ τὸ παιδί δὲν εἴμεθα τάχα ἐνέχυρα; ἀνέκραξεν ὁ Πινσὼν. Παραγγείλατε εἰς τὸν πλοίαρχον νὰ μὴ μᾶς ἐπιτρέψῃ ν' ἀποβιβασθῶμεν ἐκτὸς ἐὰν πληρώσωμεν μόλις φθάσωμεν εἰς Σούθαμπτον, δύναμαι νὰ προμηθευθῶ χροῖματα εἰς εἴκοσι τέσσαρας ὥρας.

— Καὶ ἂν δὲν εὕριτε; παρετήρησεν ὁ πράκτωρ· θὰ εἴσθε εἰς Εὐρώπην, ὁ δὲ πλοίαρχος ἠναγκασμένος νὰ σας διατρέφῃ, θὰ εὕρῃ συμφερότερον νὰ σας ἀποβιβάσῃ. Καὶ τότε θὰ ἔχω νὰ πληρώσω ἐγὼ ὅσα ἐξοδα ἐκάματε ἐντὸς τοῦ πλοίου, πράγμα ὅπερ δὲν ἐπιθυμῶ. Εἴσθε τίμιος ἄνθρωπος, τὸ πιστεύω· ἀλλ' ἂν θέλετε νὰ ἐπιβιβασθῆτε, πρέπει νὰ μοῦ φέρετε πρῶτον δύο χιλιάδας τριακόσια εἴκοσι φράγκα, ἢ τὴν ἐγγύησιν ἑνὸς ἐμπόρου ἐκ τῆς πόλεως ταύτης.

— Ἀπὸ χθὲς μόλις εὕρισκομαι εἰς Βέρα-Κροῦζ καὶ δὲν γνωρίζω κανένα· ἀνεχώρησα ἀπὸ τὸ σπῆτι μου...

Πλὴν ὁ πράκτωρ δὲν ἤκουε πλέον, ὦν λίαν ἀπασχολημένος. Ὁ Πινσὼν καταβεβλημένος ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Ζωηρὸν καὶ ἐξῆλθε μεταβὰς παρὰ τῷ προξένῳ τῆς Γαλλίας, πρὸς ὃν διηγήθη τὴν ἀμηχανίαν του.

— Τί θέλετε νὰ σας κάμω; ἠρώτησεν ὁ πρόξενος.

— Νὰ καταβάλῃτε τὸ ἀναγκαῖον διὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου ποσόν, νὰ ἐγγυηθῆτε δι' ἐμέ. Εἶμαι πολίτης Γάλλος καὶ...

— Σκέφθητε, κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ πρόξενος.

μετά γλυκύτητος ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε ἀριστὴ αἰτία ὥστε νὰ σὰς δανείσω τὸ ὅπως δῆποτε ἀρκετὰ σπουδαῖον χρηματικὸν ποσὸν, τὸ ὁποῖον μοὶ ζητεῖτε. Καθ' ἑκάστην πτωχοὶ μετανάσται εὐρίσκονται εἰς τὴν ἰδίαν ὑδρῶν θέσιν. Ἐὰν ἐπειθόμεν εἰς τὰς ὁρμὰς τῆς καρδίας μου, θὰ διένειμον ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων τὸ ἔτος, ἐνῶ δὲν ἀπολαμβάνω εἰμὴ δέκα χιλιάδας, καὶ ἐπειδὴ τὰ τρόφιμα εἶνε ἀκριβὰ, μόλις ὁ μισθὸς αὐτὸς μὲ ἔξαρκεῖ διὰ νὰ ζήσω.

— Δὲν σὰς ζητῶ παρὰ μίαν προκαταβολήν, ἀπάντησεν ὁ Πινσὼν. Δόξα τῷ Θεῷ ἔχω μικράν τινα περιουσίαν καὶ θὰ δυνηθῶ νὰ σὰς ἀποδώσω τὸ ποσὸν εἰς ὠρισμένην προθεσμίαν.

— Τὸ πιστεύω, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ σὰς δώσω ὅ,τι δὲν ἔχω. Ἐὰν ὑπῆρχεν ἐδῶ γαλλικὸν πολεμικὸν πλοῖον, θὰ ἐνῆργουν ὅπως σὰς παραλάβῃ· ἀλλ' ὅσην καλὴν διάθεσιν καὶ ἂν ἔχω νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος, δὲν δύναμαι νὰ σὰς χορηγήσω τὸ σημαντικὸν ποσὸν, ὅπερ μοὶ ζητεῖτε.

Ἄρα Πινσὼν ἐπέμεινε ἐπὶ πολὺ, ἀλλ' ὁ πρόξενος ἀντέτασεν αὐτῷ πάντοτε τὰ αὐτὰ ἐπιχειρήματα. Καθ' ἡμέραν εἶχε τοιούτου εἶδους αἰτήσεις καὶ, ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἀγαθὸς, ὑποχρεοῦτο νὰ βύθῃ τὰ ὄψα.

— Τί θὰ γείνω τότε! ἀνέκραξεν ὁ μηχανικὸς ἄπαλπις.

— Γράψατε εἰς τὴν Γαλλίαν νὰ σὰς στείλουν χρήματα, ἀπάντησεν ὁ πρόξενος.

— Ἀλλὰ πότε θὰ λάβω ἀπάντησιν;

— Ἐμπορεῖ νὰ λάβῃτε μετὰ τρεῖς μῆνας, ἂν εἶνε ἐπιμελής ὁ ἀνταποκριτὴς σὰς.

— Τρεῖς μῆνας! ἐκράβυατεν ὁ Πινσὼν. Θὰ μείνω ἐδῶ τρεῖς μῆνας, ἐνῶ ἡ ὑπηρεσίᾳ μου, τὸ ἐνοίκιον, αἱ μετοχαί. . . .

— Ὁ μηχανικὸς παρ' ὀλίγον ἐπνίγετο· ἀλλ' ὁ Ζωηρὸς, καίπερ κατὰ τὸ φαινόμενον τεθλιμμένος, ἤσθάνετο ἀκατάσχετον ἐπιθυμίαν νὰ ἐκτελέσῃ ἕν ἐπικίνδυνον ἔργον.

Ἄρα πρόξενος, ὅπως καὶ ὁ πράκτωρ τῆς ἀτμοπλοικῆς Ἑταιρίας ἐπέειπε ν' ἀσχοληθῇ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν του· ἀπέπεμψε λοιπὸν τὸν Πινσὼν. Ὁ μηχανικὸς ἐπροσέβη πάραυτα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ παραλαβὼν κατὰ μέρος τὸν ξενοδόχον προσεπάθησε νὰ τὸν μαλαξῇ.

— Δὲν ἀμφιβάλω περὶ τῆς τιμιότητός σας, τῷ ἀπάντησεν ἐκεῖνος, ἀλλὰ συλλογίσθητε κύριε, ὅτι δὲν δύναται τις νὰ δανείσῃ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε τρισχίλια φράγκα εἰς ὀφειλέτην ὃν γνωρίζει μόλις πρὸ δύο ἡμερῶν καὶ ὅστις θὰ καταλίπῃ ὀφισθέν του ἀπόστασιν δύο χιλιάδων λευγῶν.

Ἄρα Πινσὼν μετέβη παρὰ τινι γάλλῳ ἐμπόρῳ, τῷ ἐξέλιπε τὴν θέσιν του καὶ ὑπεσχέθη νὰ τῷ ἀποδώσῃ διπλοῦν καὶ τριπλοῦν τὸ ποσὸν, ὅπερ ἤθελε τῷ δανείσει. Ἀλλ' ἡ προσφορὰ αὕτη ἐπήνεργε ἀποτέλεσμα ἐναντίον τοῦ προσδοκωμένου. Ὁ ἐμπόρος διεμαρτυρήθη ὅτι δὲν ἦτο τοκογλύ-

φος, ὅτι δὲν εἶχεν ἀρκετὰ χρήματα διὰ παρομοίας ἐπιχειρήσεις, ὁ δὲ ταλαίπωρος Πινσὼν ἐπορεύθη ἐκ νέου πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ πράκτορος. Πλὴν τὴν φορὰν ταύτην οὐδὲ κἄν νὰ τὸν πλησίασῃ ἠδυνήθη.

— Πάρε, παιδί μου, εἶπε σύρων τὸν Ζωηρὸν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον εἶνε πεπρωμένον νὰ ζήσωμεν τρεῖς μῆνας εἰς αὐτὸ τὸ καμίνι· ἀφοῦ εἶνε ἀνάγκη, θὰ γράψω.

Ἄρα Πινσὼν ἤρξατο μόλις γράφων τὴν ἐπιστολήν, ὅτε ἀντήχησε κρότος τηλεβόλου. Ἐδραμε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ εἶδε τὴν καπνοδόχην τοῦ ἀτμοπλοίου ἐρευγομένην κύματα καπνοῦ. Τὸ μέγα σκάφος φέρον παρὰ τὴν πρύμναν κυματίζουσαν τὴν ἀγγλικὴν σημαίαν ἐσείσθη, ἐκινήθη, ἐχαιρέτισε τὸ φρούριον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Ὀλλόα, διήλθε μετὰ προσοχῆς διὰ τῶν σκοπέλων καὶ ἀνήχθη εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος.

Ἄρα Πινσὼν ἐνόμισε κατ' ἀρχὰς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀπλοῦ ἐλιγμοῦ, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐνόησε τὴν ἀλήθειαν. Τὸ ἀτμόπλοιο ἀνεχώρει, ἡ δ' ἀναχώρησις αὕτη κατεδίκαζεν αὐτὸν εἰς ἑνὸς μηνὸς ἐπὶ πλέον διαμονὴν ἐν Βέρα-Κρούζ.

Ἐπὶ δέκα λεπτά ἔμεινε ἀκίνητος παρατηρῶν τὸν ὀρίζοντα, ὡσανεὶ ἠλπίζε νὰ ἴδῃ τὸ ἀτμόπλοιο ἐπιστρέφον καὶ εἰσερχόμενον εἰς τὸν λιμένα. Ἐλαφρὸς θόρυβος ἠκούσθη ὀπισθεν αὐτοῦ καὶ στρέψας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω καὶ τὸν Ζωηρὸν μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω καὶ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω. Ὅτε τὸ παιδίον ἐπανεπέσεν ἐπὶ τῶν ποδῶν του, ἠρῳήσασεν καὶ ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς τεθορυβημένον.

— Μήπως χαίρεται διὰ τὴν ἀξιοθρήνητον θέσιν εἰς τὴν εὐρισκόμεθα; ἠρώτησεν ὁ μηχανικὸς μετ' αὐστηρότητος. Δὲν εἰξεύρισ, ταλαίπωρε, ὅτι εὐρισκόμεθα περισσότερον ἀπὸ δύο χιλιάδας λεύγας μακρὰν τῆς Γαλλίας χωρὶς πόρους καὶ καταδικασμένοι ἴσως ν' ἀποθάνωμεν τῆς πείνας; Δὲν εἰξεύρισ; . . .

— Θὰ ἐργασθῶμεν, κύριε, ἀπάντησε τὸ παιδίον· ἐπὶ τέλους δὲν εἶνε φοβερώτερον νὰ χαθῇ τις εἰς τὴν Βέρα-Κρούζ παρὰ εἰς τὸ Λονδίον. Δὲν δουλοῦμεν ἰσπανικά· ἀλήθεια· ἀλλ' ὑπάρχουν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν Ἄγγλοι καὶ Γάλλοι καὶ ἐμποροῦμεν νὰ ζητήσωμεν ἀπ' αὐτοὺς ἐργασίαν. Ἄν ὁ πρόξενος δὲν θέλει νὰ σὰς δανείσῃ χρήματα, θὰ μὰς βοηθήσῃ τοῦλάχισον νὰ εὐρωμεν μίαν ἐνασχόλησιν διὰ νὰ κερδίζωμεν τὸ ψαμί μας. . .

— Ὅλα τὰ φοβοῦμαι, μικρὲ, ἀπάντησεν ὁ Πινσὼν καταπραϋνθείς. Εὐκόλον εἶνε νὰ λέγῃ κανεὶς ὅτι εὐρίσκει ἐργασίαν. Ἀλλὰ πιστεύεις ὅτι ἀμέσως ἐμποροῦν νὰ μοὶ ἀναθέτουν μίαν ἐργασίαν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, ὅπου εἶμαι ἄγνωστος;

— Ὁ Βοαζολῆς δὲν εἶνε γνωστὸς εἰς Νέαν Ὑόρκην καὶ ἐν τσοῦτω. . .

— Ὁ Βοαζολῆς! ἀνέκραξεν ὁ Πινσὼν· καλὴν στιγμὴν ἐκλέγεις διὰ νὰ μοῦ τὸν ἀναφέρῃς αὐτὸν

τὸν . . . Ἄς σιωπήσω! Ὁ Βοαζολῆς, μικρὸ μου, ἔχει μαζί του τὰ διπλώματά του, τὰ ἀποδεικτικά του, τὰς συστατικὰς ἐπιστολάς του καὶ ἀρκετὰ χρήματα, ὥστε νὰ ζήσῃ δύο ἔτη χωρὶς νὰ πιάσῃ ἐργασίαν, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ κατόπιν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἂν ἐπιθυμῇ. Τί μοῦ ἐπιλείψεις διὰ τὸν Βοαζολῆ καὶ συγκρίνεις τὴν θέσιν του μετὰ τὴν ἰδικὴν μας;

Μέχρι τῆς νυκτὸς ὁ Πινσὼν περιήρχετο κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος τὸ δωμάτιον, ὃ δὲ Ζωηρὸς, βλέπων τὴν ἀδημονίαν του, ἔμεινε ἀκίνητος εἰς γωνίαν τινὰ καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐμιλήσῃ. Ὁ κώδων ἐκάλει τοὺς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ εἰς τὸ γεῦμα, καὶ ὁ Πινσὼν ἐφαίνετο μὴ ἀκούων.

— Κύριε, τῷ εἶπεν ὁ Ζωηρὸς, ἂν φάγωμεν καὶ σήμερον δὲν θὰ χάσωμεν τίποτε.

Ὁ Πινσὼν ἔστεισε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀμφοτέρωι κατῆλθον εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ὁ Ζωηρὸς ἔφαγε μετὰ πολλῆς ὀρέξεως, παρεκίνει δὲ κρυφίως τὸν σύντροφόν του λησιμονοῦντα ἐνίοτε τὸ φαγητόν, νὰ πρᾶξῃ τὸ αὐτό. Τὸ μερικάκιον συνειθίσαν εἰς ζωὴν στερήσεων, ἀναθέτον πολλάκις εἰς τὴν Πρόνοιαν τὸ γεῦμα τῆς αὔριον, ἐξεπλήσσετο βλέπων τὴν στενοχωρίαν τοῦ συντρόφου του. Τὸν ἤκουσε περιπατοῦντα κατὰ μῆκος καὶ πλάτος ἐπὶ τινὰς ὥρας τὴν νύκτα καὶ θλιβόμενος διὰ τὴν τόσῃν αὐτοῦ ἀδημονίαν, ἀπεκοιμήθη κακῶς ἔχων.

Τὴν ἐπαύριον μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ Πινσὼν ἐπορεύθη παρά τῷ προξένῳ.

— Ἐβρόντισα δι' ὑμᾶς τῷ εἶπεν ὁ προξένος, ἐπειδὴ ἡ θέσις σας πολὺ μ' ἐνδιαφέρει· δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ σας δώσω εὐχαρίστους ἀγγελίας. Εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ λιμένος γαλλικὸν πλοῖον, τοῦ ὁποίου ὁ πλοίαρχος συγκατατίθεται νὰ σᾶς μεταφέρει εἰς Γαλλίαν. Ἀλλὰ θὰ μεταβῆ πρότερον εἰς Καμπὲς διὰ νὰ παραλάβῃ φορτίον καὶ μόλις μετὰ ἕνα καὶ ἡμισυ μῆνα θ' ἀναχωρήσῃ δι' Ἄβρην.

— Καλλίτερον αὐτὸ παρά νὰ μείνω ἐλῶ τέσσαρας μῆνας! ἀνέκραξεν ὁ Πινσὼν· δέχομαι.

— Συλλογισθῆτε ὅμως, εἶπεν ὁ προξένος, ὅτι ὁ εἰς καὶ ἡμισυ μῆν τὸν ὁποῖον ὑπολογίζει ὁ πλοίαρχος μετὰ τὰς δυσχερείας, τὰς ὁποίας ἀπαντοῦν πάντοτε τὰ ἱστιοφόρα πλοῖα εἰς αὐτὰ τὰ μέρη, πρέπει νὰ ὑπολογισθῇ ὡς δύο μῆνες· χρειάζονται ἀκολούθως ἄλλοι δύο μῆνες διὰ νὰ φθάσητε εἰς Εὐρώπην, ὥστε θὰ σᾶς ἤρχετο καλλίτερα νὰ γράψητε καὶ ν' ἀναχωρήσητε μετὰ τὸ ἀτμόπλοιον, ἅμα λάβητε τὰ χρήματα.

— Καὶ ἐν τοσούτῳ πῶς θὰ ζήσω; εἶπεν ὁ μηχανικός.

— Κύριε, ἐπανελάθεν ὁ προξένος, ἂν αἱ δύο ἡμισυ χιλιάδες εἴνε ποσὸν ὑπερβαίνον τὰς δυνάμεις μου, δύναμαι ὅμως νὰ σας δανείσω μερικὰς ἐκτοντάδας φράγκων.

Ὁ Πινσὼν ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ προξένου μετὰ συγκινήσεως.

— Ἴδωμεν, ἐξηκολούθησεν οὗτος, ἄς ἐξετάσωμεν τὴν θέσιν μας. Ἡ ζωὴ εἶνε πολὺ ἀκριβὴ εἰς Βέρα-Κρούζ· ὁμοῦ μετὰ τὸν μικρὸν σας σύντροφον θέλετε τοῦλάχιστον εἴκοσι φράγκα τὴν ἡμέραν. Ἐξ ἄλλου ὁ κίτρινος πυρετὸς ἀρχίζει ν' ἀναφύνηται καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθησθε ἀνοφελῶς εἰς τὰς προσβολὰς του. Ἀναχωρήσατε δι' Ἰαλάπαν ἢ δι' Ὀριζάβαν· ἀναμείνατε ἐκεῖ τὸν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς σας, καὶ θὰ εἴσθε προφυλαγμένοι ἀπὸ τὴν τρομερὰν ἀσθένειαν, ἥτις κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν μεταβάλλει τὴν Βέρα-Κρούζ εἰς ἀληθὴ νεκρόπολιν.

Τὰς φρονίμους ταύτας συμβουλὰς ἀπεφάσισεν ὁ μηχανικός ν' ἀκολουθήσῃ. Λεβὼν συστατικὴν ἐπιστολὴν πρὸς ἔμπορον τινὰ ἐν Ἰαλάπα, ἀπεχαιρέτισε τὸν προξένον, ὅστις τῷ ἔδωκε τὴν ἀδειαν ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἐκδώσῃ τραθηκτικὴν τριακοσίων φράγκων ἐπ' ὀνοματί του. Ἐπλήρωσε τὸν λογαριασμὸν τοῦ ξενοδόχου, καὶ ἀφοῦ ἠγόρασεν ἐν βεβόλθερ, ὑπόδηματα καὶ βιάβδους δι' αὐτὸν καὶ τὸν Ζωηρὸν, τῷ ἀπέμεινον καὶ διακόσια φράγκα. Τὴν μεθεπομένην ἡμέραν, φέρων μετ' ἐκτουτοῦ ἐγγράφους τινὰς παραγγελίας καὶ ἐν μικρὸν ἐγγειρίδιον φράσεων ἰσπανικῶν, ὁ Πινσὼν μετὰ τοῦ Ζωηροῦ ἐξῆλθον τῆς Βέρα-Κρούζ καὶ εἰσῆλθον ἐντὸς τῆς ἀμμώδους ἐκτάσεως τῆς περικυκλούσης τὴν πόλιν. Ὅπως φθάσωσιν εἰς Ἰαλάπαν ὄφειλον νὰ οὐδέσωσιν ἑκατὸν εἴκοσι χιλιόμετρα καὶ νὰ διέλθωσι διὰ θασσῶν γεμόντων πηθήκων, διὰ λιμῶνων, ἐν οἷς ἐτρέφοντο πολυάριθμοι ταῦροι. Διψῶν νὰ ἴδῃ τὸ θέαμα τοῦτο ὁ Ζωηρὸς ἤθελεν ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ τρέχῃ ἀντὶ νὰ περιπατῇ.

ΚΑ'

Ὁ κίτρινος πυρετὸς

Μόλις ὑπερέβη τὰ τείχη τῆς Βέρα-Κρούζ ὁ Ζωηρὸς ἤρχισε νὰ μὴ κρύπτῃ πλέον τὴν χαρὰν, ἣν ἠσθάνετο. Τέλος πάντων θὰ ἐπεσεῖπτετο τὰ Παρθένα δάση καὶ θὰ ἔβλεπεν ἐγγύθεν τὰς χώρας τοῦ Νέου Κόσμου, ἄς ἡ φαντασία του, διεγερθεῖσα ὑπὸ τῶν περιπετειῶν τοῦ Ροβινσώνας, ἐξαφθεῖσα δὲ κατόπιν ὑπὸ τῶν διηγήσεων τοῦ πληρώματος τοῦ Φούλτanos, τῷ παρίστα ὡς εἰδός τι παραδείσου πεφνητευμένου διὰ δένδρων ἐχόντων κυανοὺν τὸ φύλλωμα, χρυσὰ τὰ ἄνθη καὶ ἀδαμαντίνους τοὺς καρπούς. Ὁ Πινσὼν ἐφαίνετο ἐκτελῶν μετ' ὑποταγῆς τὸ νέον ταξίδιον, ὅπερ ἡ ἀνάγκη τῷ ἐπέβαλλεν· πλὴν δὲσπιστος γενόμενος ἤδη, ἐφοβεῖτο μὴ ἀπρόοπτοι περιστάσεις τὸν σύρωσιν εἰς σημεῖον, ἀντίθετον ἐκείνου πρὸς ὃ ἐβάδιζε καὶ τὸν ὀδηγήσωσιν εἰς Μεξικὸν, ἐνῶ αὐτὸς ἐπίστευεν ὅτι μετέβαινε εἰς Ἰαλάπαν.

Ἐπὶ μίαν ὥραν οἱ δύο ταξιδιωτὰι περιεπάτησαν ἐπὶ ἐδάφους γεμόντος ὑψωμάτων κινητῆς ἄμμου, ἐν εἶδει μικροσκοπικῆς Σαχάρας, ἣν ὁ βόρειος ἀνεμος, ὁ σιμοῦν οὗτος τῶν μεξικανικῶν ἀκτῶν, συνταράσσει καὶ μεταβάλλει ἀκαταπαύ-

στωσ. Βλάστησις οὐδεμία ἐφαίνετο ἄλλη ἐκτὸς τῶν μιμοζῶν, ἀσθενικῶν, ξηρῶν, ἠλλοιωμένων, μεθ' ὧν ἀνεμίγνυnton πού καί που κάττοι τινές. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μεγάλαι σαυραὶ πράσιναι ἤ φαικί, ἔτεμον τὴν ἔδον ἢ ἐξυφανίζοντο ἐντὸς ὁπῆς τινός. Τοσοῦτον πνιγνῆρις ἦτο ὁ καύσων, ὥστε ὁ Ζωηρὸς κλίνων τὴν κεφαλὴν, μόλις ἠδύνατο νὰ στρέψῃ περίξ τὸ βλέμμα καὶ ἀνά πᾶσαν στιγμὴν ἔφερε εἰς τὰ χεῖλη τὴν πεπληρωμένην ὕδατος κολοκύνθην, δι' ἧς τὸν εἶχεν ἐφοδιάσει ὁ Πινσῶν.

— Ὅθ περιπατοῦμεν πάντοτε εἰς τὴν ἄμμον ἕως νὰ φθάσωμεν εἰς Ἰαλάπαν, κύριε; ἠρώτησεν αἴφνης τὸ παιδίον.

— Κατὰ τὸ δρομολόγιον, ὅπερ μοὶ ἐχάραξεν ὁ πρόξενος, ἀπῆντησεν ὁ μηχανικός, ἔχομεν νὰ διατρέξωμεν ἕξ χιλιόμετρα ἄμμώδους ἐκτάσεως πρὶν πατήσωμεν εἰς στερεάν γῆν. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἰς κάθε τρία βήματα τὰ ὅποια κάμνομεν πρὸς τὰ ἔμπροσ, ἢ σειομένη ἄμμος μᾶς ἀναγκάζει νὰ κάμωμεν ἕν πρὸς τὰ ὀπίσω, πρέπει νὰ λογαριάζωμεν ὀκτὼ χιλιόμετρα.

— Δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστος αὐτὸς ὁ δρόμος.

— Εἶνε πολὺ κοπιώδης, ὅπως ὅλα τὰ μὴ σερεὰ ἐδάφη διὰ τὰ δίποδα. Αὕτη ἦτο μία ἀπὸ τὰς αἰτίας διὰ τὰς ὅποια ἐφευρέθησαν αἱ ὁδοί. Ἄλλὰ μὴ πίνης τόσον συχρὰ, διότι βλάπτει.

Ἐπὶ ἡμίσειαν ἔτι ὥραν ὁ Πινσῶν καὶ ὁ Ζωηρὸς ἐβάδιον ἐν τῇ ἄμμῳ, τοῦ ὑψηλοτέρου ἐξ ὅσων εἶχον συναντήσει. Ἡ ἀνάβασις ὑπῆρξε λίαν κοπιώδης. Οἱ ὁδοιπόροι, ἔχοντες ξηρὸν τὸν φάρυγγα καὶ τὰ ὄμματα φλογισμένα ἐκ τῆς ἀντανακλάσεως τῆς ἄμμου, ἤσθμαινον. Φθάσαντες εἰς τὴν κορυφὴν ἐστάθησαν πρὸς στιγμὴν ἐνώπιον αὐτῶν εἰς ἀπόστασιν δύο περίπου χιλιόμετρων ἐφαίνετο γραμμὴ πρασίνη.

— Μήπως εἶνε παρθένον δάσος; ἠρώτησε πάραυτα ὁ Ζωηρὸς.

— Δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ Πινσῶν μειδιῶν· τὰ παρθένα δάση δὲν εὐρίσκονται σιμὰ εἰς τοὺς δρόμους. Εὐρισκόμεθα εἰς μίαν δικυλάδωσιν τῆς ὁδοῦ ἧτις φέρει ἀπὸ Βέρα-Κρούζ εἰς Μεξικόν. Ἡ ὁδὸς αὕτη κατεσκευάσθη ὑπὸ τῶν Ἰσπανῶν καὶ εὐρίσκονται ἐν αὐτῇ ἔργα ἐφάμιλλα τῶν ρωμαϊκῶν. Ἄλλὰ μέχρι τοῦδε οὐδὲν ἀξιοθαύμαστον ἀπηντήσαμεν.

Οἱ δύο ὁδοιπόροι, στραφέντες ὅπως ὑπολογίσει τὸν δρόμον, διήνυσαν, εἶδον μακρὰν τὴν θάλασσαν σπιθηροβολοῦσαν. Ὁ Πινσῶν, ὃν ὁ καύσων ἠνώχλει ὑπερμέτρως, παρεπονείτο ὅτι ἤλγει τὴν κεφαλὴν ἔσπευσε τὸ βῆμα, ὅπως φθάσῃ εἰς τὰ δένδρα, ἅτινα ἐφαίνοντο μακρόθεν σχηματίζοντα μικρὸν δάσος.

Ὁ μηχανικός κατέπεσε μᾶλλον ἢ ἐκάθησε παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ πρώτου δένδρου, ὅπερ συνήντησε, καὶ ὅπερ ἦτο ἰσχνή τις κομμιοφόρος ἀκα-

κία, ἔχουσα κονιορτώδες φύλλωμα. Καὶ ὁ Ζωηρὸς, ἐπίσης κεκμηκὸς ἐκ τῆς τοιαύτης ἐπὶ τῆς φλογεραῆς ἄμμου πορείας δὲν παρετήρησεν ὅτι τὰ πτηνὰ ἅτινα ἄμα τῇ προσεγγίσει τῶν ἔφυγον ἐκ τοῦ δένδρου ἦσαν δύο ψιττακοί.

Μόλις εὐρέθη ὑπὸ σκιάν ὁ Πινσῶν ἐξετάθη χαμαὶ καὶ ἀπεκοιμήθη. Ὁ Ζωηρὸς ἀφοῦ ἔπιεν ἀφθόνως καὶ ἀνεπαύθη, ἀνέκτισε τὴν περιεργίαν του.

— Βίβαια, ἐσκέφθη, εἶνε πλέον βαρὺ νὰ περιπατῆ κανεὶς εἰς τὰ περίχωρα τῆς Βέρα-Κρούζ παρὰ εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου. Τί ἤλιος! Κοντεύω νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν εἶνε ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ὅπου ἔβλεπα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τόσον εἶνε πλατύς, κόκκινος καὶ φλογερός.

Βλέπων περίξ αὐτοῦ, παρετήρησε τότε ὅτι τὰ χόρτα ἐφ' ὧν ἐκάθητο, οὐδὲως ὁμοιάζον πρὸς τὰ εὐρισκόμενα ἐν ταῖς κήποις τοῦ Λονδίνου, ἠγέρθη δὲ δι' ἐνὸς ἄλματος, βλέπων ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν κύνθαρρον φέροντα ἐπὶ κεφαλῆς μακρὸν κέρας.

— Ἐπρεπε νὰ εἶν' ἐδῶ οἱ σπουργίται τῆς Ἀγγλίας πᾶσι ν' ἀρπάσουν αὐτόν! ἀνέκραξε, τί χονδρὸς ποῦ θὰ τοὺς ἐφαίνετο!

Τὸ ἐντομον ἀνεριχθήθη ἐπὶ τοῦ κλάδου θάμμου τινός, παρετήρησε δὲ τότε μετ' ἐπιλήξεως ὁ Ζωηρὸς ὅτι ὁ κύνθαρος ἦτο μεγαλειότερος ἐνός πτηνοῦ, σμαράγδινον ἔχοντος τὸ χεῖμα, ὅπερ ὡς μέλισσα περιπτατο ὑπεράνω ἄνθους.

Ὁ Ζωηρὸς ἐκινήθη πρὸς καταδίωξιν τοῦ μικροῦ πτηνοῦ, ὅτ' αἴφνης ἀνεφάνη ἐσμός μεγάλων χρυσαλίδων μὲ πτέρυγας ἐρυθρὰς, κυανὰς, μαύρας, κιτρίνας, λευκάς, ἐπαργύρους ἢ ἐπιχρυσούς. Οἷον θέαμα! Τὸ παιδίον ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπεν ἀνθοδέσμην λυθεῖσαν καὶ διεσκορπισμένην εἰς τὸν ἄερα, καὶ ἤρξατο νὰ τρέχῃ κατόπι τῶν ὠραίων λεπιδοπτέρων. Ὁ καύσων ἐπανήγαγεν αὐτὸν ταχέως ἐγγὺς τοῦ συντρόφου του.

Ὁ μηχανικός τὸ μέτωπον ἔχων κεκαλυμμένον ὑπὸ ἰδρώτος ἐκοιμάτο εἰσέτι. Ὁ Ζωηρὸς καθήσας παρ' αὐτόν, ἤρξατο ἡδὴ ν' ἀνησυχῆ διὰ τὸν μακρὸν αὐτὸν ὕπνον καὶ ἀνελογίζετο τί θὰ ἔπραττεν, ἂν λέων τις ἢ τίγρις ἢ βόας ἐφαίνετο αἴφνης. Δύο ὀνηλάται ὀδηγοῦντες τὰ ἰσχνότατα αὐτῶν κτήνη κατὰφορτα ἐκ πηλίνων σκευῶν, διερχόμενοι διὰ τῆς ὁδοῦ ἐχαιρέτισαν τὸν Ζωηρὸν. Οὗτος ἐξεπλάγη βλέπων ἀνθρώπους, φέροντας ὡς μόνον ἐνδυμα βραχεῖς περισκελίδας τοῦ λουτροῦ καὶ ἀψηφούντας τὴν φλόγα τοῦ ἡλίου καὶ θὰ ἐξελάμβανεν αὐτοὺς δι' ἀγρίους, ἀνευ τοῦ χαιρετισμοῦ, δι' αὐτὸν ἐτίμησαν. Μετ' ὀλίγον ἐπτά ἢ ὀκτὼ Ἰνδοὶ φέροντες διαφόρους στολὰς, κατὰ τὰ χωρία εἰς ἃ ἀνήκον καὶ πάντες βαστάζοντες φορτία ἐπ' ὤμων, διήλθον πρὸ αὐτοῦ ἀλληλοδιαδόχως. Ὁ Ζωηρὸς, ὃν ἡ εὐγένεια τῶν ἰθαγενῶν ἐκείνων δὲν καθυσύχραζεν ἐξ ὀλοκλήρου, ἔσεισεν ἐλαφρῶς τὸν Πινσῶν.

— Τί ; ποίος εἶνε ; Βοαζολῆ ; εἶπεν ὁ μηχανικός.

— Ἐγὼ εἶμαι, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Ζωηρός· δὲν θὰ ἐπαναλάβωμεν τὸν δρόμον μας ;

— Τὸν δρόμον, διὰ τὴν Λιβερπούλην, διὰ τὸ Καλαί . . . διὰ τὰς Παρθένους νήσους . . . Πλέε, πλέε μικρό... τὸ σωσίδιον σὲ κρατεῖ...

Ὁ Ζωηρός ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τοῖς ἀσυναρτήτοις τοῦτοις λόγοις καὶ ἐπὶ τῇ ἀπλανίᾳ τοῦ βλέμματος τοῦ Πινσῶν, τὸν ἔσεισεν ἐκ νέου.

— Ἐξυπνήσατε, κύριε, τῷ εἶπεν. Τὸ βλέμμα σας... οἱ λόγοι σας... μὲ κάμουν νὰ φοβοῦμαι.

Ὁ Πινσῶν κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, δὲν ἀπήντησεν· κῦμα μελανοῦ αἵματος ἐξέφυγε τῶν χειλέων του καὶ ὁ Ζωηρός ἔσρηξε κραυγὴν. Τὸ παιδίον ἐγίνωσκεν ὅτι ἀνεχώρουν ἐκ Βέρα-Κρούζ ἢ ἀποφύγῃσι τὸ vomito negro (μέλανα ἔμετόν) ἢ κίτρινον πυρετόν, καὶ ἰδοὺ ἡ φανερά νόσος κατελάμβανε τὸν φίλον του ἐν μέσῃ ὁδῷ.

Ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ὁ Ζωηρός ἐντρομος καὶ ὀδυρόμενος προσεπάθησε νὰ πείσῃ τὸν Πινσῶν νὰ ἐγειρῆ καὶ νὰ βαδίσῃ. Ἄλλ' αἱ προσπάθειαι του ἦσαν μάταιαι, διότι ὁ μηχανικός εἶτε παρελήρει, εἶτε διέμενεν ἀκίνητος. Αἴφνης τὸ παιδίον ἔσεισε τὴν κεφαλὴν μετ' ἀποφασιστικότητος.

— Εἶνε ἀνοησία νὰ κλαίω, εἶπε· τίποτε δὲν κατορθῶ μὲ αὐτό.

Ἀπέμαζεν τὰ δάκρυα καὶ τοποθετηθεὶς εἰς τὴν ὁδὸν, ἀνέμενε νὰ διέλθῃ διαβάτης τις.

Παρήλθε μία ὥρα, ἥτις ἐφάνη ἀτελεύτητος εἰς τὸν ταλαίπωρον Ζωηρόν καὶ οὐδεὶς ἐφάνη. Τέλος εἶδε συνοδίαν ἡμιονηλατῶν καὶ δραμῶν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς ἓνα ἐξ αὐτῶν καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν πρὸς τὸν Πινσῶν.

Ὁ ἡμιονηλάτης ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ συναντήσει δύο Εὐρωπαίων, πεζῆ βυδίζοντων ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, ἠρώτησε τὸν Ζωηρόν ἰσπανιστί· οὗτος ἀπήντησε γαλλιστί κατ' ἀρχάς, ἀγγλιστί κατόπι, ἀλλὰ χωρὶς νὰ γείνη καταληπτός. Ὁ ἡμιονηλάτης ἐκάλεσε τοὺς συντρόφους του· ἐτοποθέτησαν τὸν μηχανικὸν ἐπὶ τῆς ράχους ἐνὸς τῶν ζώων των, καὶ ἡ συνοδία ἐξηκολούθησε τὴν πρὸς τὴν Βέρα-Κρούζ πορείαν, ὅπου ἀφίκετο τὴν πέμπτην μετὰ μεσημβριῶν ὥραν.

Ἐν τῷ μεξικανικῷ ξενοδοχείῳ, ὅπου κατέλυσαν οἱ ἡμιονηλάται, εὐρίσκειτο μαύρη τις καταγομένη ἐξ Ἰαμαϊκῆς· αὕτη ἐχοσιμίμυσε ὡς διεσμηνεὺς εἰς τὸν Ζωηρόν, ὅστις διὰ μιᾶς ἀποκατέστη καὶ πάλιν ὁ μικρὸς ἀγγίχινος ἀνθρωπίσκος τοῦ Λονδίνου, ὅπου ὄφειλε νὰ κινηθῆ καὶ νὰ τρέξῃ, διὰ νὰ κερδίσῃ τὴν τροφὴν τῆς ἡμέρας. Ἐφρόντισε περὶ πάντων μετὰ φρονήσεως· ἀφοῦ ἠρώτησε περὶ τῆς τιμῆς καὶ συνεζήτησε ἐπ' αὐτῆς, παρήγγειλε νὰ τοποθετήσῃσι τὸν Πινσῶν εἰς ἀξιολόγον δωμάτιον ἐν πάσῃ ἀνέσει καὶ προσεκάλεσε ἰατρόν.

Ὁ ἰατρός ἐλθὼν μετὰ ἐπιμελῆ ἐξέτασιν ἐδήλωσεν ὅτι τῷ ὄντι ὁ Πινσῶν εἶχε προσβληθῆ ὑπὸ κίτρινον πυρετοῦ· εὐτυχῶς ὁμως ἡ νόσος ἀνεφάνετο ὑπὸ τὰ συνήθη αὐτῆς συμπτώματα, κατὰ τὴν τοιαύτην δὲ περίστασιν ὁ παθὼν, ὅταν εἶνε εὐρωστος, δύναται νὰ ἀντιστῇ.

— Ἄν ὁ ἀσθενὴς ἔγῃ πολλὴν περιποίησιν εἶπεν ὁ ἰατρός, καὶ ἂν δὲν ἐπέβλη ἀπροσδόκητόν τι, ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν ἔσται ἐκτὸς κινδύνου.

Ἡ διακούρα τῆς νόσου ὑπῆρξε μακροτέρα. Ἐπὶ δύο ἐβδομάδας, κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς ὁ Πινσῶν ἀνοίγων τὰ βλέφαρα ἔβλεπε παρ' αὐτῷ τὸν Ζωηρόν, κλίνοντα καὶ προσφέροντα πρὸς αὐτὸν ποτήριον πτισάνης.

Τὸ παιδίον ὑπεβάσταξεν αὐτὸν ὅπως ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν καὶ πῆν καὶ εἶτα ἐπανέθετεν αὐτὸν εἰς τὸ στῶμα. Ὁ μηχανικός ἐπόθει νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ἦτο τόσο ἀδύνατος, ὥστε μόλις ἠδύνατο ν' ἀρθρώσῃ λέξεις τινάς.

— Εὐρύετε, κύριε, τῷ εἶπε πρῶταν τινὰ ὁ Ζωηρός ὅτι εὐρίσκεσθε εἰς ἀνάρρωσιν καὶ ὅτι ἐμπορεῖτε νὰ φάγετε ἐν' αὐτῷ σήμερον; . .

— Σοὶ χρεωστῶ τὴν ζώην, εἶπεν ὁ μηχανικός μετὰ φωνῆς ἐσθεσμένης. Δὲν ἠδυνάμην νὰ ὀμιλήσω αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ἀλλ' εἶχα τὰ μάτια μου καὶ ἔβλεπον. Ἐφέρθης ὡς ἀνὴρ.

— Ἐφέρθην ὅπως ἔπρεπε νὰ φερθῆ ἓνας ὁποῦ σὰς ἀγαπᾷ καὶ ἐχρεώσται νὰ δώσῃ λόγον διὰ σὰς εἰς τὸν κ. Βοαζολῆν.

— Τὸν Βοαζολῆν! ἀνέκραξεν πειρώμενος ν' ἀνορθωθῆ ὁ Πινσῶν, καὶ δὲν εἶνε αὐτὸς ὅστις...

— Σοῦτ! . . . σιωπῆ, εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ Ζωηρός· ἄς μὴ ὀμιλῶμεν διὰ πράγματα δυσάρεστα· ὁ ἰατρός μᾶς ἐσύστησε ν' ἀποφεύγητε τὰς συγκινήσεις. Μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ ἀνάρρωσίς σας θὰ βραδύνη, ἀλλ' αὐτὸ μᾶς εἶνε ἀδιάφορον· τὸ σπουδαιότερον ἦτο νὰ σωθῆτε.

Ὁ Πινσῶν ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν τὸ παιδίον, τὸ ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸ ἥσπασθη.

— Ἀγαπητὸν παιδίον! ἐψιθύρισε· τίς θὰ μοῦ τὸ ἔλεγε τὴν ἡμέραν, ἢ κάλλιον νὰ εἶπω τὴν νύκτα, ὅτε σὲ συνήτησα εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου,....

— Αὐτὴ εἶνε συγκίνησις! ἀνέκραξεν ὁ Ζωηρός καὶ σὰς τὸ λέγω καὶ πάλιν ὅτι αἱ συγκινήσεις σας εἶνε ἀπηγορευμέναι.

Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας ὁ Πινσῶν ἠδυνήθη νὰ ἐγερθῆ, νὰ ἐνδιυθῆ καὶ νὰ καθῆσῃ εἰς ἀνάκλιτρον. Δὲν ἠδύνατο εἰσεῖναι νὰ βαδίσῃ καὶ ὠργίζετο διότι ἠσθάνετο τὰς δυνάμεις του ἐκλιπούσας. Παρατήρησε τὸ πρόσωπόν του ἐντὸς κατόπτρου καὶ μόλις ἠδυνήθη ν' ἀναγνωρίσῃ ἑαυτὸν, τόσο αἱ παρεῖαι του ἦσαν κοίλαι, ἡ γενεὶὰς μακρὰ καὶ ἡ χροιά του ὠχροτάτη. Τὸν παρηγόρει μόνον ἡ μεγάλη ὄρεξις, ἣν ἠσθάνετο.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ μηχανικός διήλθε μακρὰς ἡμέρας καθήμενος παρὰ τὸ παράθυρον

τοῦ κοιτῶνός του· ἔβλεπεν ἐκεῖθεν τὴν θάλασσαν καὶ ἀνέπνεε μεθ' ἡδυπαθείας τὴν ζωογόνον αὔραν. Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἡδυνήθη νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ξενοδοχείου καὶ νὰ περιπατήσῃ τῇ βοήθειᾳ βακτηρίας.

Ὁ Ζωηρός, ὅστις διέμενον ἄγρυπνος παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς, ἐνόσφ οὗτος ἔμενε κατάκοιτος, νῦν ἐγίνετο ἀφαντος ἀνὰ πᾶσαν πρωτὴν καὶ ἀνεφαίνετο μόνον ἄπαξ ἢ δις ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

— Καυμένο παιδί! ἐσκέπτετο ὁ Πινσῶν, ἔμενε τόσας ἡμέρας φυλακισμένος καὶ ἔχει ἀνάγκην τώρα ὀλίγης ἐλευθερίας.

Ἐκπληττόμενος ὅμως κατόπιν, διότι ἔβλεπε τὸ παιδίον τακτικῶς ἀπουσιάζον, τὸν ἠρώτησε περὶ τούτου.

— Ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ τρέχῃς εἰς τοὺς δρόμους μετὰ τοὺς μάγαις; τῷ εἶπεν ἐσπέραν τινὰ— καθ' ἣν τὸ παιδίον ἐφαίνετο κατάκοπον καὶ ὑπναλόν.

— Ὁχι, βέβαια, ἀπήντησε τὸ παιδίον, ἐγὼ περιφέρομαι.

— Διατί δὲν μένεις σιμὰ μου; Τώρα ἀρχίζω νὰ περιπατῶ ἐλεύθερα· ὑπῆγα μέχρι τῆς παραλίας. Ἀρχισα τώρα νὰ σπουδάζω καὶ τὰ ἰσπανικά.

— Καὶ ἐγὼ τὰ σπουδάζω, ἀλλὰ ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν παραλίαν, καὶ ἀκούω τὸν κόσμον ὅπου ὁμιλεῖ. Σεῖς ὅμως νὰ πηγαίνετε σιμὰ εἰς τὴν θάλασσαν· τὸ ἐσύστησεν ὁ ἰατρὸς αὐτό.

Μετὰ περίοδόν τινα στασιμότητος, χάρις εἰς τὴν ἐξαίρετον κράσιν τοῦ ὁ Πινσῶν ἀνέκτισε ταχέως τὰς δυνάμεις του. Πολλάκις τότε ἠρώτησε τὸν Ζωηρὸν περὶ τῶν γενομένων εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐξόδων καὶ παρετήρησεν ὅτι τὸ παιδίον ἀπέφευγε πάντοτε τὴν ἐρώτησιν.

— Δὲν ἔχω πλέον χρήματα εἰς τὸ βαλάντιόν μου, εἶπεν ἐσπέραν τινὰ ὁ Πινσῶν.

— Ἀληθινὰ, κύριε· οἱ ἰατροί, οἱ φαρμακοποιοὶ καὶ τὰ ὀρνιθοπούλια στοιχίζουσι πολὺ εἰς αὐτὸν τὸν τόπον· ἀλλὰ δὲν ἀπεθάνομεν ἀκόμη τῆς πείνης, καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ κυριώτερον.

— Πρέπει νὰ δουλήσω εἰς τὸν ξενοδόχον καὶ νὰ τὸν προσιδοποιήσω ὅτι δὲν θὰ χάσῃ τίποτε, καὶ ὅτι ἐν ἀνάγκῃ ὁ πρόξενος...

— Τοῦ τὰ εἶπα ὅλ' αὐτὰ, ἀπήντησεν ὁ Ζωηρός. Μὴν ἀνησυχῆτε καὶ ποῦ πάντων πηγαίνετε νὰ περιπατήτε σιμὰ εἰς τὴν θάλασσαν.

— Ἀλλὰ διατί δὲν ἔρχεσαι καὶ σὺ μαζί μου; δὲν μοὶ ἀρέσει νὰ σὲ βλέπω νὰ τρέχῃς ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν πόλιν.

— Καλὰ· θὰ ἔλθω, ἀφοῦ τὸ θέλετε.

Πλὴν παρὰ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ ὁ Ζωηρός ὑπέφευγε πᾶσαν πρωτὴν καὶ ὁ Πινσῶν ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ τῷ κάμῃ παρατηρήσεις. Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ Ζωηρὸς εἶχεν ἐξέλθει, ὁ Πινσῶν ἀπεφάσισε νὰ κατέλθῃ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πό-

λεως. Ἐξερχόμενος συνήντησε τὸν ξενοδόχον καὶ ἐνόμισε φρόνιμον νὰ τῷ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς παρατεινομένης διαμονῆς του εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ περὶ τῶν ἐξόδων.

— Μείνατε ὅσον ἐπιθυμεῖτε, σεμιὸρ, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος· ὅταν πληρώνη τις τὸν λογαριασμόν τοῦ ἐπάνω εἰς τὸ λεπτόν, ὅπως κάμνετε σεῖς, εἶνε πάντοτε εὐπρόσδεκτος.

— Τὸν λογαριασμόν μου! ἐπανελάβην ἔκθαμβος ὁ Πινσῶν.

— Τὸ παιδί σας, σεμιὸρ μ' ἐπλήρωσε τακτικά· χθὲς τὴν ἐσπέραν μάλιστα μ' ἐπλήρωσε διὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας.

— Τότε... δὲν σοὶ ὀφείλω τίποτε; ἠρώτησεν ὁ Πινσῶν μετὰ δισταγμοῦ.

— Τίποτε, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος.

Ὁ Πινσῶν οὐδὲν εἶπε καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ κέντρον τῆς πόλεως. Ὁ καύσων ἦτο πνιγηρὸς, ἀλλ' ὁ μηχανικὸς ἐκπληκτος καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος διὰ τὴν εὐρωστίαν του, ἐθάδιζεν ἀκλόνητος. Βαδίζων πασετῆρει περίξ αὐτοῦ. Αἱ ὁδοὶ τῆς Βέρα-Κρουζ δὲν εἶνε πολὺ θορυβώδεις καὶ μάλιστα κατὰ τὴν μεσημβρίαν. Ὁ Πινσῶν ἀφίκετο εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Τελωνείου, ἔμπροσθεν τοῦ λιμένος. Ἐκεῖ παρετηρεῖτο κινήσις τις· ναῦται, ἀφ' ὧν τὸ μέτωπον ἐπιπτε στάγδην ὁ ἰδρῶς, μετέφερον αἴγεια δέρματα, κιβώτια ἰνδικοῦ, δέματα βαφῶν, ἐλάσματα ἀργύρου καὶ χρυσοῦ, πάντα τὰ εἶδη τῶν ἐμπορευμάτων, ἅτινα ἐκ Μεξικοῦ ἀποστέλλονται εἰς Εὐρώπην. Ἀριστερόθεν ἦσαν πλείστοι σωροὶ ὑπερμεγέθων βαρελιῶν, ἀλεύρων καὶ χοιρείου λίπους, εἰσαγομένων ἐκ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἐν τῶν βαρελιῶν τούτων, ἀποσπασθὲν τῶν λοιπῶν ἐφαίνετο κυλιόμενον ἀφ' ἐαυτοῦ πρὸς τὸ Τελωνεῖον. Ὅσφ μᾶλλον ἐπλησίαζεν ὁ Πινσῶν, τόσφ μᾶλλον ἐθεώρει μετὰ περιεργίας. Αἰφνης, ὅπισθεν τοῦ κινητοῦ ἐκείνου ὄγκου, διέκρινεν τὸν Ζωηρὸν, ὅστις ὤθει αὐτὸν διὰ τῶν χειρῶν.

Ὁ Πινσῶν διέμεινε πρὸς στιγμὴν κεχηνῶς, καὶ παρατηρῶν ἀτενῶς τὸν μικρὸν αὐτοῦ σύντροφον· οὗτος σταματήσας πρὸς στιγμὴν ὅπως ἀναπνεύσῃ, ἀπέμασσε ἀπὸ τοῦ μετώπου τὸν ἄφθονον ἰδρῶτα. Ἀνέκφραστος συγχίνησις κατέλαβε τὸν Πινσῶν, ὅστις ἠσθάνθη πιεζομένην τὴν καρδίαν του· ἐπὶ τέλους ἀνεύρισκε τὴν αἰτίαν τῶν ἀπουσιῶν τοῦ παιδίου. Ἐνῶ ὁ Πινσῶν ἐνόμιζεν αὐτὸν περιπλανώμενον καὶ διασκεδάζοντα, ὁ Ζωηρὸς ἀπεναντίας εἰργάζετο ἵνα...

Ὁ Πινσῶν ὥρμησε, καὶ πρὶν ἢ τὸ μεριάκιον, ἐκπλαγὲν ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει του, προσφθάσῃ νὰ προσφέρῃ λέξιν, τὸ ἀνήρπασε, τὸ ἐνηγκαλίσθη καὶ ἐθλιψεν αὐτὸ κλαίων εἰς τὸ στῆθος του.